

No-one, none, nothing

Veel grommende mannen met gruizige gitaren zingen bepaald geen opwekkende liedjes. Zolang je schreeuwt, je boos maakt, actief bent, is het nog niet hopeloos. Weet de deskundige. Wil je een muzikaal en vocaal congruente depressie? Ingetogen, moet het dan zijn.

Droevige noten, vocalen én teksten.

The day before you came. Het nummer van Agneta, van Abba. En dat het niet eens rampzalig was. Sluipramp. Uitzichtloos, maar bezig. 9 tot 5, 24/7. En totaal ingezoomd, punt voor punt, minuut na minuut. Als ik me niet vergis was ze in die periode zelf ook niet gelukkig. Was ze het ooit wél, vraag ik me af. Want dat Abba ventte toch de echtscheiding uit in al zijn facetten. Die hopeloosheid is des te intenser, omdat ze het over *zichzelf* heeft. 'And rattling on the roof, I must have heard the sound of rain.' Niet druppelend, rammelend. 'I must have gone to .. *because* I always do.' Ja. Daarom. 'The usual place, the usual bunch.' Ook heel erg, ja. En wat ik de fraaiste vind: 'Having gotten to the editorial, I must have frowned.' Je plichtmatig opwinden...

Nimmer was een contaminatie meer in terminis.

Black (what's in a name) wint echter. 'I thought I mattered. My mistake.' In die oceaan van tijd - een gevoel dat ook uit de Abba tekst spreekt - is er niemand, geen, niets. Luister en huiver..

The walls are closing in
and who will drive you out?
Who will clear your dreams
of your heart's debris

There's no-one, none, nothing
in the fullness of time

But oh such a stupid boy
to wear his pain like a badge
I thought I mattered
my mistake

There's no-one, none, nothing
in the fullness of time

There's no-one, none

